

ΑΜΠΟΥΧΑΝ
ο θηριώδης!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οι τρεις 'Αμπουχάν

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ τρεις, χιλιάδες χρόνια πίσω. 'Η Ανθρωπότης, έκτος από την περιχή της 'Ανατολικής Μεσογείου, είναι ακόμα σε πρωτόγονη κατάσταση. 'Ο τεχνικός πολιτισμός είναι πολύ καθυστερημένος και λίγοι λαοί ξέρουν τη χρήση της ρόδας κι' άστρα έχουν προσδεύσει ποικύν βόδια ή άλογα.

'Η Εύρωπη κατοικείται από άγριες φυλές. Στην 'Αμερική ζούν μόνο οί έρυθρόδερμοι, που άγνοούν ακόμα και την ύπαρξη των άλόγων!

'Ενώ όμως ή Γή είναι σε πρωτόγονη κατάσταση, άλλα

άστρα έχουν προσδεύσει πολύ περισσότερο και ιδιαίτερα ένα πολύ μακρυνό άστρο, στα βάθη του ουρανού, όπου ζή μ.ά φυλή γιγαντιαίων ανθρώπων, οί 'Αμπουχάν.

Μολονότι τὸ ύψος τους είναι: καταπληκτικό και ή δύναμή τους τρομακτική, οί 'Αμπουχάν είναι μιά φυλή γεμάτη καλωσύνη! Είναι ειρηνικοί και ζούν ήσυχά, χωρίς να ένοχλή ό ένας τόν άλλο.

Σέ κάθε κοινωνία όμως υπάρχουν και οί κακοί. 'Ετσι, μιά μέρα, τρεις 'Αμπουχάν, που ή ψυχή τους ήταν μαύρη και άπληστη, δοκίμασαν να ύπεδουλώσουν τους συμπατριώτες τους και να γίνουν αυτοί τύραννοι τής φυλής!

Μα ό λαός τών 'Αμπουχάν, όσο εϊρηνικός κι' άν ήταν, δέν τούς άφησε να πραγματοποιήσουν τά σχέδιά τους.

Τους κυνήγησε. Καί οί τρείς κακούργοι αναγκάστηκαν νά έγκαταλείψουν τό άστρο τους με μιά βολίδα, για νά γλυτώσουν τή ζωή τους. Ήταν άποφασισμένοι νά πάνε νά έγκατασταθούν σ' ένα άλλο άστρο και άπό εκεί νά κηρύξουν τόν πόλεμο έναντίον τής πατρίδας τους!

Μά, δυστυχώς γι' αυτούς, τά πράγματα δέν ήρθαν εύνοϊκά. Ή βολίδα τους χάλασε και για ένα μεγάλο διάστημα περιπλανήθηκε στους ούρανοίς, ώσπου στο τέλος ήρθε νά πέση στη Γή!

"Έπεσε στη Νότιο 'Αμερική με τόση φόρα, ώστε χώθηκε τρείς χιλιάδες μέτρα μέσα στο έδαφος!

Τότε συνέβη κάτι, πού έρριξε τούς τρείς 'Αμπουχάν σε μιά αϊώνια νάρκη. Τό κλίμα τού άστρου, όπου ζούσαν πριν έρθουν στη Γή, ήταν πολύ ψυχρό. Τό καλοκαίρι ήταν σαν τό δικό μας χειμώνα και ό χειμώνας τους ήταν τόσο ψυχρός ώστε οί θάλασσες και τά ποτάμια έπάγωναν!

Τήν ίδια έποχή, ή Γή ήταν π:ό ζεστή άπό σήμερα. Καί τό έσωτερικό της πολύ π:ό θερμό.

"Όταν λοιπόν, οί τρείς έγκληματσία βρέθηκαν τρείς χιλιάδες μέτρα μέσα στη Γή, ή ζέστη πού επικρατούσε εκεί κάτω τούς έζάλισε, τούς πα-

ρέλυσε τά μέλη τους και τούς έρριξε σ' ένα βαθύ ύπνο, μιά νάρκη, πού κράτησε χιλιάδες χρόνια!...

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, οί 'Αμπουχάν έμειναν θαμμένοι εκεί κάτω, μέσα στη μισοκατεστραμμένη βολίδα τους, ενώ ό καιρός περνούσε και ή 'Ανθρωπότης προώδευε και πολλαπλασιαζόταν. Ή τρύπα, πού είχε άνοίξει στο έδαφος ή βολίδα, εκλείσε σιγά - σιγά και τώρα τίποτα δέν ύπάρχει πού νά προδιδη τήν παρουσία τών γιγάντων στα έγκατα τής Γής...

"Έχουν περάσει τρείς χιλιάδες χρόνια άπό τότε. Τό έσωτερικό τής Γής έχει γίνει τώρα λιγώτερο θερμό...

"Ένας άπό τούς ναρκωμένους 'Αμπουχάν σαλεύει: έλαφρά. Βογγάει ύπόκωφα, κουνάει τό ένα του χέρι κουνάει τό άλλο του χέρι και άνοίγει τά μάτια του. Προικισμένος με ύπερφυσική για τόν πλανήτη μας άντοχή, ό 'Αμπουχάν, καθώς και οί σύντροφοί του πού κοιμούνται δίπλα του είναι: άκόμα ζωντανοί έπειτα άπό μιά νάρκωση τριών χιλιάδων χρόνων! Ή όρασί τους είναι κι' αυτή ύπερφυσική, σαν τήν όρασι τών 'Υπερανθρώπων, τών προστατών τής 'Ανθρωπότητος! Διακρίνει καθαρά μέσα στο σκοτάδι. "Έτσι βλέπει τούς δυο άλλους γίγαντας. Σέρνεται κοντά τους μέσα στη στενόχωρη βολίδα και τούς τραντάζει με τήν πελώρια χερούκλα του.

— Σηκωθήτε!, τούς λέει στη γλώσσα τους με μιὰ φωνή που κάνει τὸ ἔδαφος γύρω νὰ τρέμη σὰν ἀπὸ σεισμό.

— Σηκωθήτε! Ξυπνήστε!

Αὐτοὶ βογγοῦν καὶ ξυπνοῦν. Κιττάζουν γύρω, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν.

— Εἴμαστε, φαίνεται, χωμένοι: βαθεῖα στὸ ἔδαφος κάποιου ἀστρου!, λέει ὁ πρῶτος. Πρέπει νὰ βγοῦμε στὴν ἐπιφάνεια. Νὰ δοῦμε πού εἰς σκόμαστε... Ἐλάτε!

Βρίσκει τὴν πόρτα τῆς βολίδας καὶ ἀρχίζει νὰ σκάβη τὸ ἔδαφος, προχωρῶντας ἀργά, μὰ σταθερά, πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὴν ἐπιφάνεια...
Τὰ πελώρια
ἀποτυπώματα

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ τῆς Ἀνθρωπότητας οἱ ξακουστοὶ Ὑπεράνθρωποι, βρίσκονται στὴ Νότια Ἀμερική, σ' ἓνα μεγάλο πλούσιο ἐξοχικὸ σπίτι, πού τὸ ἔχουν χτίσει στὴν ἄκρη ἐνὸς πυκνοῦ δάσους.

Εἶναι ὅλοι τους χαρούμενοι, γὰρ σὲ λίγο πρόκειται νὰ συμβῆ ἓνα εὐτυχές γεγονός. Πρόκειται νὰ γίνουν οἱ γάμοι τοῦ Κεραυνοῦ μετὰ τὴ Λάουρα, τὴν ὀμορφὴ μελαχροινὴ ἀρραβωνιαστικιά του!

Ἐπειδὴ θέλουν νὰ ἀποφύγουν μεγάλες συγκεντρώσεις θαυμαστῶν τους, στὸ σπίτι τους, στὴ Νέα Ὑόρκη, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀποφάσισαν νὰ γίνουν οἱ γάμοι σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι, πού ἔχουν στὴ

Νότια Ἀμερική.

Εἶναι τώρα ὅλοι τους συγκεντρωμένοι στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ σπιτιοῦ καὶ περιμένουν νάρθῃ ἓνας παπᾶς ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ χωριὸ γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὸ γάμο. Οἱ δύο μελλονύμφοι, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Λάουρα, λαμπροκοποῦν ἀπὸ χαρὰ.

Ὁ Κεραυνὸς εἶναι ντυμένος μετὰ τὴν κίτρινη στολὴ τοῦ προστάτου τῆς Ἀνθρωπότητας. Ἡ Λάουρα φορεῖ ἓνα κάτασπρον νυφικὸ φόρεμα, πού τὴν κάνει ἀκόμα πιὸ ὀμορφῆ.

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι στίς μεγάλες του χαρῆς.

Πηγαينوέρχεται μέσα στὴν αἴθουσα, φλυαρῶντας ἀκατάσχετα, ὑπερήφανος γιὰτὶ θὰ γίνῃ ὁ κουμπάρος τοῦ Κεραυνοῦ, ὅπως στὸ παρελθὸν εἶχε γίνῃ κουμπάρος τῆς Ἀστραπῆς!

— Ἄν καμμιά φορὰ σὰς πειράξῃ κανένας, λέει ὁ νάνος στοὺς μελλονύμφους μετὰ στόμφο, νὰ τοῦ πῆτε ὅτι ἔχετε κουμπάρο τὸν Κοντοστούπη! Μόνο τ' ὄνομά μου ν' ἀκούσουν οἱ ἔχθροὶ τοῦ κόσμου παθαίνουν συγκοπή! Κοντοστούπης γι' αὐτοὺς σημαίνει... θάνατος! Κοντοστούπης σημαίνει... φωτιά! Συμφορά! Καταστροφή!

Σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἐπιπαιτὰ λέει:

— Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὰ πολλὰ λόγια! Πρέπει νὰ κάνο μιὰ δοκιμὴ μετὰ τὰ στέφανα, πρὶν ἔρθῃ ὁ παπᾶς!

Παίρνει μιὰ καρτέκλα, τὴν

τοποθετεί πίσω από τους μελ
λονύμφους, σηκώνει τὰ στέ-
φανα και λέει:

—Στέφεται ὁ δούλος τοῦ..

“Ενας τρομακτικός πάτα-
γος ἀντηχεί ἐκείνη τὴ στιγ-
μῇ!

Γυρίζουν ὅλοι ξαφνιασμένοι
και βλέπουν ἓνα πελώριο χέ-
ρι νὰ σπάξῃ τὰ παράθυρα
τῆς μίας πλευρᾶς τῆς αἴθου-
σας και νὰ χώνεται μέσα στο
σπίτι.

Τὰ δάχτυλά του, πού τὸ
καθένα τους εἶναι χοντρὸ σὰν
μπράτσο δυνατοῦ ἀντρα, συ-
σπώνται ἄγρια, προσπαθών-
τας νὰ ἀρπάξουν αὐτοὺς πού

‘Ο Ὑπερέλληνας ἐφορμᾶ και δί-
νει μιὰ γροθιά στὸν Ἀμπουχάν!

βρίσκονται μέσα στὴν αἴθου-
σα!

Ἡ Λάουρα ἀφήνει μιὰ
κραυγὴ τρόμου και πέφτει μι-
σολιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
Κεραυνοῦ. Ἡ “Ελσα και ἡ
“Ελχίνα τρέχουν στο βάθος
τῆς αἴθουσας. Ὁ Κοντοστού-
πης μένει ἀσάλευτος πάνω
στὴν καρέκλα του, μαρμαρω-
μένος, με τὰ στέφανα στά
χέρια, μουρμουρίζοντας:

—“Αγιοι Πάντες! Τί εἶ-
ναι αὐτό; Μήπως εἶναι ὁ...
παπᾶς και μπῆκε ἀπὸ τὴ βι-
ασύνῃ του ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρο; “Ὀχ, ἡ καρδούλα μου!

‘Ο Ὑπεράνθρωπος, ὁ “Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ὑπερέλληνας
κι’ ἡ Ἀστραπή, κατάπληκτοι
και σαστισμένοι συσπειρώ-
νονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναν-
τίον τοῦ ἀπίστευτου αὐτοῦ χε-
ριοῦ!

Μὰ τὸ χέρι τραβιέται πάλι
ἔξω, χωρὶς νὰ πιάσῃ κανέ-
να! Βαρειὰ βήματα ἀντηχοῦν
σὰν νὰ χτυπάει κανεὶς με κυ-
κλώπεια σφυριὰ τὸ ἔδαφος!

“Ὅταν οἱ Ὑπεράνθρωποι
συνέρχονται ἀπὸ τὴν ἐκπλη-
ξί τους και πηδοῦν ἔξω, δὲ
βλέπουν τίποτα! Κανένα!
Στὸ μαλακὸ ἔδαφος ὅμως ξε-
χωρίζουν βαθειὰ και πελώρια
ἀποτυπώματα ποδιῶν, πού
χάνονται πρὸς τὴν κατεύθυ-
σι τοῦ δάσους!

Παίρνοντας θάρρος ὁ Κον-
τοστούπης πετάγεται κι’ αὐ-
τὸς ἔξω.

—Παναγίτσα μου!, φωνά-
ζει βλέποντας τὰ ἀποτυπώ-
ματα, πού τὸ μάκρος τους ξε-

Περνά τα δύο μέτρα. Πατημασιές είναι αυτές ή... τάφοι; Πρέπει να όμολογήσω ότι έκεινος που άφησε τις πατημασιές αυτές πρέπει να είναι λίγο πιο ψηλός από... μένα! Τόν είδατε όμως πώς φοβήθηκε; Μόλις κατάλαβε ότι μέσα στο σπίτι ήταν ό τρανός, ό τρομερός Κοντοστούπης τόβαλε στα πόδια ό θρασύδειλος! Χά!

Τό μέτωπο του 'Υπερανθρώπου και του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο είναι συννεφιασμένο. Καταλαβαίνουν ότι ένας καινούργιος έχθρος έχει κάνει την εμφάνισή του, ένας νέος αντίπαλος των δυνάμεων του Καλού! Κάποιος γίγαντας μεγαλύτερος και τρομερότερος από κάθε προηγούμενο!..

Μέσα από τη Γη!

ΚΑΘΩΣ τὰ μάτια του έρευνούν τόν όρίζοντα, ό 'Υπεράνθρωπος μουρμουρίζει:

— Δέ μου άρέσει καθόλου αυτό! Τι πλάσμα ήταν αυτό, που είχε τόσο μεγάλα άποτυπώματα;

Ό Κοντοστούπης φουσκώνει τó στήθος του και γρυλλίζει:

— Τι πλάσμα; Θρασύδειλο! Άφου τόβαλε στα πόδια τι τό φοβόσαστε; Έ, και να τόν είχα στα χέρια μου! Θα τόν έκανα τού άλατιού! Θα τού έδινα τόσο ξύλο, ώστε θα τόν έκανα να μικρύνει και να

Και ό νάνος βρίσκεται κρεμασμένος από τὰ μουστάκια τού κολοσσού!

γίνη μικρότερος από τὰ άποτυπώματά του! "Όχι, παίζουμε!

Σηκώνει τó κεφάλι του στόν ουρανό και συνεχίζει:

— Θεούλη μου έσύ που με βλέπεις από ψηλά, κάνε να παρουσιαστή μπροστά μου αυτός ό μαντράχαλος, που θέλησε να χαλάσει τó γάμο τού Κεραυνού! Κάνε τον να ξεφυτρώσει μπροστά μου... Άγιοι Πάντες! Άγιε Όνούφριε! Σώστε με!

Τὸ ἔδαφος σαλεύει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ νάνου. Σαλεύει καὶ σκάζει σχηματίζοντας μεγάλες χαραμάδες, ὅπως τὸ ψωμί ὅταν ψήνεται!

Μ' ἓνα ἀκροβατικὸ πλάγιο πῆδημα, ὁ Κοντοστούπης ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια κυττάζει τὸ ἔδαφος. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Βλέπουν τὸ χῶμα νὰ φουσκώνει, νὰ ἀνασηκώνεται: σὰν νὰ τὸ σπρώχνη μιὰ τρομακτικὴ δύναμη ἀπὸ κάτω!

—Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Θεούλη μου! Ἐνα ἀστεῖο εἶπα καὶ μὲ πίστεψες; Τὸ πήρες στὰ σοβαρά; Ἐνα ἀστεϊάκι ἦτανε! Κάνε, Θεούλη μου, νὰ ξαναχωθῆ στὴ γῆ αὐτὸ ποὺ πάει νὰ βγῆ! Κάνε το νὰ μὴ βγῆ ἂν μ' ἀγαπᾷς!

Μὰ τὸ χῶμα ἐξακολουθῆ νὰ φουσκώνει καὶ νὰ ἀνασηκώνεται.

—Ὦχι, ἡ καρδούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Τί θὰ δοῦν τὰ μάτια μου; Τί θὰ ἀντικρύσουν τά... αὐτιά μου! Ὦχι χάνω τὰ λόγια μου! Ἦθελα νὰ πῶ τί θά... δοῦν τ' αὐτιά μου! Ὁχι, ὄχι! Τί θ' ἀκούσουν τά... μάτια μου; Πάει! τὰ μπέρδεσα ἐντελῶς! Τί θά... ἀκουσοῦν τά... ματο-αὐτιά μου; Τί θά... Ἄγιοι Πάντες! Ὦχι!

Καὶ ὁ νάνος σωριάζεται λιπόθυμος!

Τὸ ἴδιο ὅμως θὰ μπορούσε γὰ πάθη ἀκόμα κι' ἓνας λιγώ-

τερο... εὐαίσθητος ἀνθρώπιξ.

Γιὰτὶ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρυσαν τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη καὶ ποὺ ἀντικρύζουν τώρα τὰ μάτια τῶν ἄλλων Ὑπερανθρώπων, εἶναι ἀφάνταστο, τρομακτικὸ καὶ καταπληκτικὸ.

Μέσα ἀπὸ τὸ ἔδαφος ξεπροβάλλει ἓνα κεφάλι, ποὺ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ... ἔπαυλι! Εἶναι ἄγριο καὶ ἀποκρουστικὸ μὲ μογγολικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ δυὸ μακρυὰ, λεπτὰ καὶ κρεμαστὰ μουστάκια!

Ἀκολουθοῦν ἓνας χοντρὸς μακρὺς λαιμὸς, σὰν κορμὸς αἰωνόβιου δέντρου, καὶ δυὸ ὄμοι, ποὺ θυμίζουν... λόφους!

Τὸ κεφάλι κουνιέται πέρα - δῶθε σὰν ζαλισμένο, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ ἀπερίγραπτου καὶ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ κολοσσοῦ ἀνοιγοκλείνουν θαμπωμένα ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς ποὺ τὰ χτυπάει ἔπειτα ἀπὸ ἓναν ὕπνο τριῶν χιλιάδων ἐτῶν στὰ βάθη τῆς γῆς!

—Θεέ μου!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν ἔχουν ξαναδῆ τὰ μάτια μου τέτοιο πράγμα! Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι αὐτὴ τῆ φορά, ἔχουμε νὰ κάνομε μὲ ἀντιπάλους ποὺ εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τὶς δυνάμεις μας!

Ὁ Ὑπερέλληνας συσπειρῶνεται καί, μὲ μιὰ ὀρμητικὴ ἐκτίναξι, ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Ἄμπουχαν!

Εἶναι σὰν νὰ ἐπιτίθεται ἔ-

να πουλάκι έναντιόν ενός ανθρώπου!

Ἡ μικροσκοπική ἀλλὰ κεραυνοβόλα γροθιά του χτυπάει τὸ γίγαντα στὸ μέτωπο μὲ τρομακτικὴ φόρα.

Μὰ ὁ γίγαντας βογγάει ἀπλῶς, σηκώνει τὸ ἓνα του χέρι, ποῦ ἔχει στὸ μεταξὺ βγῆ ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ τρίβει τὸ μέτωπό του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκολουθεῖ. Ἐφορμά καὶ χτυπάει τὸν Ἀμπουχάν στὸ λαίμο, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ Ἀστραπή καὶ ὁ Κεραυνὸς ἐπιτίθενται ἀπὸ τὸ πίσω μέρος καὶ χτυποῦν τὸν φοβερὸ ἀντίπαλο στὸ κεφάλι!

Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀμπουχάν σαλεύει κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγαίνουν ἀναρθρὲς κραυγὲς καὶ ἀνατριχιαστικὰ οὐρλιαχτὰ μανίσ.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὸ πιστόλι του, τὸ τρομερώτερο ὄπλο ποῦ ἔχει ποτὲ κατασκευάσει ἄνθρωπος, μὲ τὶς πολλὲς σκανδάλες καὶ τὶς πολλὲς ἐξοντωτικὲς δυνάμεις. Σημαδεύει τὸν Ἀμπουχάν στὴν καρδιά καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη, ποῦ ἐξαπολύει τὴν πιὸ καταστρεπτικὴ δύναμι τοῦ κόσμου, τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια!

Χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια στὴν καρδιά, ὁ γίγαντας οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, συσπάται καὶ μὲ ἀπότομη ἐκτίναξι βγαίνει ἐντελῶς ἀπὸ τὴ γῆ!

Ὁ Νάνος
κάνει... κούνια!

ΤΟ ΥΨΟΣ του εἶναι καταπληκτικό. Θυμίζει οὐρανοξύστη! Ὁ περίφημος Κολοσσὸς τῆς Ρόδου δὲ θὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερός του!

Στέκεται ἐκεῖ ὄρθιος καὶ πανύψηλος, πάνω ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρώπους, πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι: καὶ πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας!

— Τὶς γυναῖκες!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κεραυνέ, Ἀστραπή, Ὑπερέλληνα! Πάρτε τὶς γυναῖκες καὶ φύγετε! Ἐγὼ κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο θὰ δοκιμάσουμε νὰ τὸν καθυστερήσουμε πρὶν συντριψῆ τὸ σπίτι: καὶ ἐξοντώσῃ τὶς γυναῖκες!

Ὁ Κεραυνὸς, ἡ Ἀστραπή καὶ ὁ Ὑπερέλληνας ὑπακούουν στὴ διαταγή. Ἀπογειώνονται, μπαίνουν στὸ σπίτι, ἀρπάζουν τὴν Ἐλσα, τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα, ξαναβγαίνουν ἀπὸ τὰ σπασμένα παράθυρα καὶ ἀνυψώνονται γοργά.

Ἦταν καιρὸς! Γιατί, τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, τὸ ἓνα πόδι τοῦ Ἀμπουχάν πατάει πάνω στὸ σπίτι: καὶ τὸ συντρίβει, ὅπως ἓνα παιδί θὰ πατοῦσε καὶ θὰ τσάκιζε ἓνα παιγνιδάκι!

Στὸ μεταξύ, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχουν ἐφορμήσει. Οἱ γροθὲς τοὺς προσγειώνονται πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ κολοσσού,

χωρίς να του κάνουν τίποτα περισσότερο από τὸ νὰ τὸν ἐνοχλήσουν ἐλαφρά!

Οἱ δυὸ Ὑπεράνθρωποι συνεχίζουν τὴν ἐπίθεσι, σφυροκοπώντας τὸ ἀπίθανο τέρας στὸ λαιμό, στὸ στήθος, στὸ στομάχι. Τὸ μόνο ποὺ καταφέρνουν εἶναι νὰ κάνουν τὸν Ἄμπουχάν νὰ ὑποχωρήσῃ μερικὰ δῆματα, τσακίζοντας καμμιά πενηνταριά αἰωνόβια δέντρα τοῦ δάσους!

Ἐνῶ οἱ δυὸ Ὑπεράνθρωποι προσπαθοῦν μάταια νὰ τρέψουν σὲ φυγὴ τὸν γίγαντα καὶ ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς ἢ Ἄστρα

Ἄρπάζει ὁ καθέναν τους ἀπὸ ἓνα κτίριο, τὸ σηκώνει ψηλὰ καί...

πῆ κι' ὁ Ὑπερέλληνας ἀπομακρύνονται πετώντας ὀλοταχῶς μεταφέροντας τὶς γυναῖκες πίσω στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Κοντοστούπης στέκεται στὴ θέση του, μαρμαρωμένος, τρέμοντας σὰν ψάρι, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ μάτια πεταγμένα σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ἀπὸ τὰ κατάχλωμα χεῖλη του, ποὺ ἀνοιγοκλείνουν σπασμωδικά, βγαίνουν μὲ δυσκολία μερικές λέξεις, λέξεις τρελλοῦ:

—“ὦ... ὦωωχ! Θά... θά... τὰ σπάσω ὅλα ἀπόψε! Ἄλα! Θὰ σοῦ σπάσω τὴν κεφάλαι! Ὅπα! Κοντοστούπη μου σοῦ τῶπα! Δόσε! Μιὰ μπουνιὰ στὴ μούρη χῶσε! ὦχ! Δὲν πάω σπῆτι μου ἀπόψε! Ἐχει γλέντι ἐδῶ!

Καί, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλά-καλά τί κάνει, ἀπογειώνεται πετώντας στὰ τυφλά, σὰν τζιτζίκι ποὺ σκληρὰ παιδιὰ τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια!

Πετώντας ἔτσι, φτάνει πολὺ κοντὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄμπουχάν καί, σαστισμένος καὶ πανικόβλητος, ἀρπάζει μὲ τὸ ἀρσενερό του χεῖρ τὸ ἓνα μουστάκι καὶ μὲ τὸ δεξιὸ του χεῖρ τὸ ἄλλο μουστάκι τοῦ κολοσσοῦ καὶ κρέμεται ἀπὸ αὐτά, σάν... νυχτερίδα ἀπὸ ἓνα κλαδί!

Ὁ νάνος ἀποτρελαίνεται. Τὸ κορμί του λικνίζεται: πέρα δῶθε σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ τεράστιο στόμα τοῦ Ἄμπουχάν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ λα-

ρύγγι του Κοντοστούπη βγαίνουν ύστερικές κραυγές... χαράς!

— Βάλτε να πιούμε, παιδιά! ουρλιάζει. Τό γλέντι φούντωσε! Κάνω κούνια στον Ίσκιο τών καταπράσινων δέντρων και ή καρδιά μου χαίρεται τὸ δροσερό, άρωματισμένο άεράκι πού...

Ένα χτύπημα τού Άμπου χάν, πού γρυλλίζει νευριασμένος, εξακοντίζει τόν Κοντοστούπη δέκα χιλιόμετρα μακριά και τόν ρίχνει ανάσθητο μέσα στη ζούγκλα!

Είνα: εύτύχημα τὸ γεγονός ὅτι ὁ Άμπουχάν δέν είναι πολὺ γρήγορος στις κινήσεις του. Διαφορετικά οἱ Ὑπεράνθρωποι: δέ θά τολμοῦσαν καν νά τόν πλησιάσουν.

Μά κι' έτσι, μολονότι καταφέρνουν νά άποφεύγουν τὰ χτυπήματα τών χειρῶν του, ὁ άγώνας πού διεξάγουν οἱ ήρωες τού Καλού είναι μάταιος! Καί γίνεται: άκόμα πιδό μάταιος και πιδό επικίνδυνος ὅταν από την κατεύθυνσι, πρὸς την ὁποία χάνονται: οἱ πατημασιές του πρώτου γίγαντα, ένας δεύτερος Άμπουχάν κάνει την εμφάνισί του και πλησιάζει με τεράστια βήματα, πού κάνουν τὸ ἔδαφος νά συγκλονίζεται σαν από σεισμό!

Ο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μέρος τού νεοφερμένου και πιέζει μία-μία ὅλες τις σκανδάλες του. Καμμιά ὁμως από τις φοβερές δυνάμεις πού

Μόνο ή έκτυφλωτική λάμψη τού πιστολιού τού Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τούς πειράζει...

έξαπολύει: τὸ έκπληκτικό ὄπλο δέν φαίνεται νά κάνει τίποτα στον κολοσσό. Μόνο ή σκανδάλη, πού έκτοξεύει: μιὰ λάμψη: πιδό δυνατή από τόν ήλιο, τόν θαμπώνει για μιὰ στιγμή και τόν κάνει νά φέρη τὰ χέρια του στα μάτια του...

Στὸ κεφάλι τού κολοσσού!

Ο ΝΑΝΟΣ είναι: ξαπλωμένος ανάμεσα στα ψηλά χόρ-

τα, αναισθητός. Στή λιποθυμία του, μουρμουρίζει παράξενα λόγια:

— Βάλτε να πιούμε! Διψάω για κρασί και για γλέντι! Διψάω για χορό και για ξεφάντωμα! "Άλλα! "Έχω κά νει μιὰ κεφάλι!...

Τὸ ἔδαφος σαλεύει κάτω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, πὺ δὲν αἰσθάνεται τίποτα λιπόθυμος καθὼς εἶναι. Σαλεύει καὶ ἀνασηκώνει καὶ φουσκώνει καὶ σκάζει σχηματίζοντας μεγάλες χαραμάδες!

Τὸ κεφάλι ἑνὸς τρίτου γίγαντος προβάλλει ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀνασηκώνει τὸν Κοντοστούπη, πὺ μένει ξαπλωμένος ἐπάνω στὸ ὀγκῶδες κεφάλι! Οὐτὲ ὁ αναισθητός νάνος, οὔτε ὁ πελώριος κολοσσὸς ἀντιλαμβάνονται τί ἀκριβῶς συνέβη!

Ὁ τρίτος Ἀμπουχάν βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆ καὶ προχωρεῖ μέσα στὸ δάσος ἀνατρέποντας τὰ δέντρα στὸ πέρασμά του!

Τὸ κεφάλι του ἐξέχει πολὺ πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα. Βλέπει τοὺς συντρόφους του νὰ μάχονται μακριὰ μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τους, μὲ τὸν Κοντοστούπη πάντα ξαπλωμένο αναισθητο πάνω στὸ κεφάλι του!

Ὁ νάνος, πὺ τὸ δροσερὸ ἀεράκι πὺ φυσάει ἐκεῖ πάνω τὸν συνεφέρνει σιγά-σιγά, ἀνοίγει τὰ μάτια του.

— "Ααααχ!, κάνει κυτάζοντας τὸν οὐρανό. Τὶ ὡ-

ραῖα πὺ εἶναι νὰ εἶσαι ξαπλωμένος στὸ γρασίδι καὶ νὰ κυττάζης τὸ γαλανὸ οὐρανό! Τὰ στήθη μου γεμίζουν μὲ δροσερὸ ἀεράκι καὶ ἡ ψυχὴ μου... ἡ ψυχὴ μου... ἡ ψυ... ψυ... ψ. ὦχ ἡ καρδούλα μου! Πὺ εἶμαι! Πὺ δρίσκομαι; Πὺ ὡς βρέθηκα ἐδῶ; "Ὦχ!

Ξαναχάνει τὶς αἰσθήσεις του, βλέποντας ὅτι δὲν εἶναι ξαπλωμένος στὸ γρασίδι, ἀλλὰ στὸ.. κεφάλι τοῦ Ἀμπουχάν!

Συνέρχεται σχεδὸν ἀμέσως καί, ξεχνώντας ὅτι μπορεῖ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ, μένει ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ τέρατος, κλαίγοντας τὴ μοῖρα του καὶ μοιρολογώντας τὸν ἑαυτό του!

— Ὠγούουουου!, κάνει. Τὶ κακὸ εἶν' αὐτὸ πὺ ἐπαθα; "Εγὼ:να κεφάλι τοῦ κεφαλίου τοῦ κολοσσού! Πλησιάζει ἡ τελευταία ὥρα μου! "Αν ὁ φίλος... ξυστή, εἶμαι χαμένος! Θά μὲ συντριψῇ σάν... ζῶψιο!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κ' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο ἔχουν ἀπογειωθῆ τῶρα καὶ πετοῦν πάνω ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἀμπουχάν μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία γιὰ τὸν καινούργιο αὐτὸ καὶ ἀκαταμάχητο κίνδυνο, πὺ ἀπειλεῖ τὴν Ἀνθρωπότητα.

Βλέπουν τὸν Κοντοστούπη. Μὲ μιὰ κατακόρυφη βουτιά, ὁ Ὑπεράνθρωπος, χαμηλώνει ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἀμπουχάν καὶ τὸν μεταφέρει μακριὰ. Τὸν ἀφήνει καὶ ὁ νάνος, μὲ τὸ

μυαλό... ξεβιδωμένο ακόμα, πετάει άργά διαγράφοντας κύκλους στον άερα και φωνάζοντας:

— Μатаιοπονεις, 'Υπεράνθρωπε! Είμαι νεκρός πιά! Και οι νεκροί δεν ανασταίνονται, κύριε 'Υπεράνθρωπε! Δεν ανασταίνονται ό,τι κι' αν κάνης!

'Ο 'Υπεράνθρωπος δεν του δίνει προσοχή!

— Τι θα κάνουμε; λέει με άγωνία στον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Δεν μπορούμε να τους έξοντώσουμε με τη δύναμι μας και το όπλο σου δεν μπορεί να τους κάνη τίποτα!

— Ναί!, λέει ο 'Ελληνας. Το μόνο που φαίνεται να τους πειράζει είναι η έκτυφλωτική λάμψη του πιστολιού μου! Μα και αυτή δεν έχει τη δύναμη να τους έξοντώση! Πρέπει να τους στήσουμε μια παγίδα... Τι παγίδα όμως;

Οί τρεις 'Αμπουχάν κάτω βγάζουν άφρους μανίας και λύσας από το στόμα τους.

'Ανταλλάσσουν μερικές φράσεις στη γλώσσα τους και αρχίζουν να τρέχουν προς την ανατολή, αναπτύσσοντας καταπληκτική ταχύτητα. Κατευθύνονται προς μια μεγάλη πόλη που είναι χτισμένη κοντά στη θάλασσα!

— Πηγαίνουν να καταστρέψουν την πόλη!, φωνάζει ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Πρέπει να τους έμποδίσουμε! 'Ακολουθήστε με!

Πετούν πίσω από τους τρομακτικούς έχθρους του κό-

σμου. 'Η ταχύτης όμως των 'Αμπουχάν είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι προστάτες της 'Ανθρωπότητας δεν τους προλαβαίνουν. Οί κολοσσοί φτάνουν πρώτοι στην πόλη!

Αυτό που έπακολουθει ξεπερνάει σε φρίκη και τρομακτικότητα κάθε άλλη προηγούμενη σκηνή καταστροφής, που είχαν δη οι 'Υπεράνθρωποι στην περιπετειώδη ήρωική σταδιοδρομία τους.

Οί 'Αμπουχάν αρπάζουν ό καθένας από έναν ουρανοξύστη, τον άποσπουν από το έδαφος, τον σηκώνουν ψηλά, όπως έμεις θα σηκώναμε μια βαλίτσα, και τον έκσφενδονίζουν προς το μέρος της θάλασσας πριν οι ήρωές μας προλάβουν να επέμβουν!

Το σχέδιο του 'Ελληνα

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ κτίρια πέφτουν μέσα στο λιμάνι με άπερίγραπτο γδούπο και χάνονται μέσα στα νερά, βουλιάζοντας είκοσι μεγάλα βαπόρια.

Οί ήρωές μας αρχίζουν την επίθεσι. Οί γροθιές του 'Υπεράνθρώπου σφυροκοπούν το πρόσωπο του ενός, ενώ το πιστόλι του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο έξαπολύει εναντίον των άλλων διαδοχικά την έκτυφλωτική λάμψη του! 'Όσο για τον Κοντοστούπη, στριφογυρίζει τρελλά στον άερα φωνάζοντας:

— Κρατάτε με! Θά θυμώσω και θά τά κάνω θάλασσα! Πίσω πολίτες!

Τό πιστόλι του "Ελληνα φέρνει τὸ ἀποτέλεσμά του. Οἱ Ἄμπουχάν ὑποχωροῦν και βγαίνουν ἀπό τήν πόλι, με τίς παλάμες τους πάνω στά θαμπωμένα μάτια τους κα ταστρέφοντας πολλὰ κτίρια με τίς ποδάρες τους!

— "Εχω ἕνα σχέδιο!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Με τή βοήθεια τῆς λάμψεως τοῦ πιστολιού μου θά προσπαθήσω νά τοὺς ἀναγκάσω νά ἀποσυρθοῦν στίς ἔρημες περιοχές τῆς κεντρικῆς ζουγκλας τῆς Νότιας Ἀμερικῆς! Ἐκεῖ, θά τοὺς ρίξουμε ἀτομικῆς βόμβες ὑδρογόνου και θά τοὺς ἐξεντάσουμε χωρὶς νά προκαλέσουμε καταστροφές σέ πόλεις ἀνθρώπων!

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ Κοντσοτούπης, ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά. Τί τοὺς πέρασες, κύριε Ἕλληνα; Γιά... πρόβατα; Δὲν παίρνεις και μιά... γκλίτσα γιὰ νά τοὺς ὀδηγήσης καλύτερα σάν ἀληθινὸς τσοπάνης; Κυττάξτε ἐκεῖ! Κάποιοι ἐρχονται!...

Πραγματικά, στὸν ὀρίζοντα, διακρίνονται τρεῖς μορφές πάνω στο γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ὁ Κεραυνὸς ἡ Ἀστραπή και ὁ Ὑπερέλληνας, πού ἐπιστρέφουν ἀπό τὴ Νέα Ὑόρκη πετώντας με ἰλιγγιώδη ταχύτητα! Ἐρχονται νά βοηθήσουν τοὺς δικούς των στὸν ἄνισο πόλεμό τους ἐναντίον τῶν τριῶν γιγάντων.

Τότε, ἀρχίζει μιὰ γενικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν Ἄμπουχάν. Μιὰ συνδυασμένη ἐπίθεσις ὁλων τῶν Ὑπερανθρώπων!

Ἡ ταχύτης τοῦ Ὑπερέλληνα συνδυάζεται με τὴ ρώμη τοῦ Ὑπερανθρώπου, τὴν ἐπιθετικότητα τοῦ Κεραυνοῦ, τὴν ἐπιμονὴ τῆς Ἀστραπῆς και τὴν ψυχραιμία και μεθοδικότητα τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ἐνὼ οἱ ἄλλοι σφυροκοποῦν τοὺς τρεῖς πανύψηλους κολοσσούς στο κορμί με τίς γροθιές τους, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τοὺς χτυπάει: στά μάτια με τὴ λάμψη: τοῦ πιστολιού του, κἀνοντάς τους νά κλείνουν τὰ μάτια θαμπωμένοι, οὐρλιάζοντας ἀπό λύσσα.

Δάση ὀλόκληρα σαρώνονται: στὴ γῆ, καθὼς οἱ Ἄμπουχάν ὑποχωροῦν χτυπημένοι ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους, πού στρφογυρίζουν γύρω τους σάν ἐπιθετικὲς σφήκες! Χωρὶς και πόλεις ἰσοπεδώνονται στο πέρασμα τῶν γιγάντων, πού σπρωγμένοι ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους ἀποσύρονται πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, πρὸς τίς ἀπέραντες παρθένες ἐκτάσεις ζουγκλας, πού ἀπλώνονται: ἐκεῖ!

Οἱ Ἄμπουχάν, παρὰ τὸ θάμπωμα πού τοὺς προκαλεῖ τὸ πιστόλι: τοῦ Ἕλληνα, ἀμύνονται: με λύσσα! Τὰ πελώρια χέρια τους σαλεύουν ἄγρια πρὸς κάθε κατεύθυνσι και, κάθε φορὰ πού συναντοῦν ἕναν Ὑπερανθρωπο στο στριφογύρισμά τους, τὸν στέλ-

νουν δεκάδες χιλιόμετρα μακριά με τις αισθήσεις του χαμένες!

Συχνά, τὰ χέρια τῶν Ἀμπουχάν χτυποῦν πάνω σέ μικροὺς λόφους ποὺ ἰσοπεδώνονται σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα!

Ὁ Κοντοστούπης δὲν παίρνει μέρος στὴν μάχη. Τρέμει τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ φόβου του ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ δράσῃ μὲ κάποια συνέπεια. Ἔτσι, καθὼς πετάει πάνω ἀπὸ ἕναν ἀγρὸ ποδοπατημένο ἀπὸ τοὺς κολοσσούς, τὸ μάτι του ξεχωρίζει στὸ χῶμα μιὰ τρόμπα, ἀπὸ ἐκείνης πῦ οἱ κηπουροὶ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ ραντίζουν τὰ λουλούδια.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος γιατί, ὁ Κοντοστούπης κάνει μιὰ βουτιά, ἀρπάζει τὴν τρόμπα ἀπὸ χάμω καὶ ἀπογειώνεται: πάλι. Καθὼς ὁμως ἀνεβαίνει σκίζοντας γοργὰ τὸν ἀέρα βρίσκεται: φάτσα μὲ φάτσα μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς Ἀμπουχάν!

Τὸ στόμα τοῦ πανύψηλου τέρατος ἀνοίγει διάπλατα! Τὰ δόντια του ξεσκεπάζονται! Τὰ σαγόνια του ἐτοιμάζονται νὰ ἀρπάξουν τὸν Κοντοστούπη καὶ νὰ τὸν κάνουν σκόνη, ὅπως οἱ μυλόπετρες κάνουν σκόνη τὸ στάρι!

— Ὦχ!, κάνει ὁ νάνος. Πεθαίνω!, Ἀντίο, κόσμε!

Καί, ἀσυναίσθητα, βίνει μὰ μὲ τὴν τρόμπα. Ἐνα συντεβάν: νεροῦ ἐξακοντίζεται καὶ χτυπάει τὸν Ἀμπουχάν κατάματα!

Σαστισμένος καὶ ζαλισμένος, ὁ γίγαντας κάνει ἕνα θῆμα πίσω. Τὰ σαγόνια του κλείνουν μ' ἕνα ἀπαίσιον κρότο, χωρὶς νὰ ἀρπάξουν στὰ δόντια τους τὸν Κοντοστούπη!

Τὸ ἕνα χέρι ὁμως τοῦ Ἀμπουχάν ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικὰ καὶ πιάνει τὸν... νάνο! Τὸν ἀρπάζει ὅπως ἕνας ἄνθρωπος πιάνει στὸν ἀέρα ἕνα πουλί! Τὸν πιάνει καὶ τὸν πλησιάζει: πρὸς τὸ φριχτό, χαῶδες στόμα!

Τὰ νεύρα τοῦ Κοντοστούπη συμπραλιάζουν ἀπὸ τὴ λαχτάρα ποὺ δοκιμάζει. Δὲν ξέρει: τί κάνει. Δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὶς κινήσεις του. Πεθαίνει παρακρούσεις. Νομίζει πὼς εἶναι... νοσοκόμα! Πὼς ὁ Ἀμπουχάν εἶναι: ἄρρωστος. Πὼς ἡ τρόμπα ποὺ κρατᾶει εἶναι: μιὰ σύριγγα ἐνέσεως!

— Ὑποφέρεις, ἔ; μουρμουρίζει ὁ νάνος ἐνῶ τὸ τρομερὸ χέρι τὸν ὀδηγεῖ στὸ ὀρθάνοιχτο στόμα. Ἡσύχασε! Θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐνεσοῦλα καὶ θὰ γίνῃς... περδίκι! Ἡσυχά! Μὴν τραβηχτῆς καὶ σπάση ἡ βελόνα!

Καί, ἀκουμπώντας τὴ μύτη τῆς τρόμπας πάνω στὸν καρπὸ τοῦ χερσοῦ τοῦ Ἀμπουχάν, σπρώχνει μ' ὄλη τοῦ τῆ δύναμη!

Ἐνα διαπεραστικὸ οὐρλιαχτὸ ξεπηδάει, σὰν χίλιες ἀντιαεροπορικὲς σειρήνες μαζί, ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ γίγαντα. Ὁ Ἀμπουχάν παρατάει τὸ

νάνο και στριφογυρίζει παραπατώντας και φέρνοντας τον καρπό του χεριού του στο στόμα του.

‘Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, που είχε παρακολουθήσει με απορία τη σκηνή αυτή, καταλαβαίνει. Το πρόσωπό του άστράφτει από χαρά.

Οί γίγαντες έχουν ένα τρωτό σημείο στο σώμα τους!

Οί καρποί των χεριών τους δεν άντέχουν στα χτυπήματα! Είναι τόσο ευαίσθητοι ώστε έφθασε ένα σπρώξιμο με την τρόμπα του νάνου για να κάνη τον Άμπουχάν να σύρλιαξη από τον πόνο!

«Χτυπάτε
στον καρπό!»

ΦΩΝΑΖΕΙ άμέσως κοντά του τους ‘Υπερανθρώπους και τους άνακοιώνει το εύχάριστο γεγονός.

— Οί καρποί των χεριών τους, λέει είναι τα τρωτά σημεία τους! Χτυπάτε τους εκεί! Έμπρός κι’ ο Θεός βοηθός!

‘Η έπίθεσι συνεχίζεται.

Στόχος των ήρώων μας είναι τώρα οί καρποί των χεριών των γιγάντων.

Μά δεν είναι εύκολο αυτό, γιατί οί Άμπουχάν σαλεύουν άδιάκοπα τα χέρια τους.

Πρώτος πετυχαίνει να δώση ένα τέτοιο χτύπημα, ο ‘Υπερέλληνας. ‘Η γροθιά του πιό γοργού πλάσματος του κόσμου χτυπάει τον ένα Ά-

μπουχάν στον καρπό.

Το ούρλιαχτό, που ξεπηδάει από το λαρύγγι του κολοσσιού όντος, είναι κάτι άπερίγραπτο. Το όγκώδες σώμα του συσπάται όλόκληρο και συστρέφεται, όπως ένα πλοκάμι από χταπόδι, που το ρίχνει κανείς στη φωτιά!

‘Ο γίγαντας σωριάζεται χάμω και μένει εκεί, βογγώντας με άπόγνωσι.

Την ίδια στιγμή, ή γροθιά του ‘Υπερανθρώπου και ή κόψη της άνοιχτής και τεντωμένης παλάμης του Κεραυνού χτυπούν έναν άλλο Άμπουχάν και στο δεξιό και στον άριστερό καρπό. Το τεράστιο όν σωριάζεται χάμω, σαν κεραυνόπληκτο, με τίς αίσθήσεις του χαμένες!

Την ίδια τύχη δοκιμάζει και τρίτος κολοσσός, χτυπημένος από τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και την Άστραπή!

Οί ήρωες του Καλού, οί μεγάλοι πρωστάτες της Άνθρωπότητας, δεν έννοούν ν’ άφήσουν να τους ξεφύγη ή εύκαιρία.

Ρίχνοντα πάνω στους Άμπουχάν και με την κόψη των χεριών τους τους χτυπούν πάλι και πάλι και πάλι στους καρπούς!

‘Ακόμα κι’ ο Κοντοστούπης παίρνει μέρος! Με την τρόμπα του προσπαθεί να... τρυπήση τον καρπό του ενός από τους Άμπουχάν για να του κάνη... ένεσι!

— Σου είναι να μην κουνήθης γιατί θα σπάση ή βελόνα,

γρυλλίζει, μα ἐσὺ δὲ μ' ἄκουσες! Θὰ σοὺ κάνω κι' ἐγὼ δέκα ἐνέσεις γιὰ νὰ βάλης μυαλό!

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι ἐκπληκτικό.

Ἐνῶ γιὰ μερικές στιγμές οἱ Ἀμπουχάν μένουν ἀσάλευτο: κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν Ὑπεράνθρωπων, βογγώντας ὑπόκωφα, ἀντιδρῶν ξαφνικά.

Συστρέφονται ἀπότομα, ἐξακοντίζοντας μακρὰ τούς μικρόσωμους ἀλλὰ τρομεροὺς ἀντιπάλους των, γυρίζουν πρὸς τὸ ἔδαφος καί, μὲ τὶς πελώριες χερσοὺς τους, ἀρχίζουν νὰ σκάβουν καὶ νὰ ἀνοίγουν πλατείες καὶ βαθιὲς τρύπες!

Δουλεύουν μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε, πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι προλάβουν νὰ ἐπέμβουν, οἱ Ἀμπουχάν ἔχουν χαθῆ πάλι μέσα στὴ γῆ, ἀπ, ὅπου εἶχαν βγῆ λίγες ὥρες πρὶν.

Ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Κεραυνὸς θέλουν νὰ κυνηγήσουν τοὺς καλοσσοὺς μπαίνοντας ξοπίσω τους μέσα στὶς τρύπες, μα' ὁ Ὑπεράνθρωπος τοὺς συγκρατεῖ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου συνετό!, λέει. Τὰ ὄντα αὐτὰ ἔχουν δύναμις πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δική μας καὶ δὲ μᾶς συμφέρει νὰ συγκρουσθούμε μαζί τους στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὅπου δὲ θάχουμε ἐλευθερία κινήσεων γιὰ νὰ κάνουμε ἐλιγμούς. Γι' αὐτὸ θὰ κάνουμε περιπολιές πάνω ἀπὸ

ὀλόκληρη τὴν περιοχή περιμένοντάς τους νὰ ξαναβγούν! Ἐμπρός, παιδιά. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ἅλα θὰ πάνε καλά.

Οἱ ἄλλοι ὑπακούουν. Ἀπογειώνονται καὶ κάνουν βόλτες πάνω ἀπὸ τὶς παρθένες ἐκτάσεις τῶν δασῶν, περιμένοντας νὰ φανοῦν πάλι οἱ Ἀμπουχάν.

Ἔτσι δὲ βλέπουν τὸν Κοντοστούπη νὰ κάνη κάτι ἀπροσδόκητο.

Τὸ καθήκον
τῆς ...νοσοκόμας!

ΜΕ ΤΗΝ τρόμπα του πάντα στὸ χέρι, ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρύπες καὶ χώνεται μέσα!

— Δὲ θὰ μοῦ ξεφύγης, ἀγαπητέ μου!, μουρμουρίζει. Εἶσαι πολὺ ιδιότροπος ἄρρωστος. Πολὺ φοβητσιάρης! Μὰ ἐγὼ εἶμαι μιὰ... νοσοκόμα πιστὴ στὸ καθήκον τῆς! Θὰ σοὺ κάνω τὴν ἐνεσι! Ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ σὲ κυνηγήσω ὡς τὴν ἴδια τὴν κόλασι!

Καὶ κατεβαίνει μέσα στὰ βάθη τῆς γῆς. Τὸ σκοτάδι ποῦ τὸν τυλίγει τῶρα εἶναι πυκνὸ καὶ κατάμαυρο.

Μὰ ὁ Κοντοστούπης δὲν πολυνοᾶζεται γι' αὐτό. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι γυαλιά, ποῦ τοῦ ἔχει χαρίσει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἐ κ ο, καὶ τὰ φοράει. Βλέπει τῶρα καθαρά μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Ἀμπουχάν ἔχει ἀνοίξει μιὰ λοξή, κατηφορικὴ ὑπόνο-

μο, πού χώνεται όλο και πιό βαθειά στα έγκατα τής γής. 'Ο Κοντοστούπης προχωρεί έκεί μέσα πότε περπατώντας, πότε γλιστρώντας και πότε κουτρουβαλώντας.

Νά πάρη ή εύχή ! μουρμουρίζει νευριασμένος. Δεν είναι ζωή αυτή! Δεν είναι έπάγγελμα αυτό! Θα παρατηθώ από νοσοκόμα! Δεν μπορώ νά κυνηγώ στην άκρη τού κόσμου κάθε κρεμανταλά άρρωστο! Ούφ!

Μιά ώρα περπατάει και σέρνεται έτσι ό νάνος στα έγ-

Ξαφνικά, ένα τεράστιο χέρι σπάζει ένα παράθυρο και μπαίνει στην αίθουσα! 'Απλώνεται για ν' άρπάξη τούς μελλονύμφους!

τα τῆς γῆς. Ξαφνικά, σταματάει καὶ τὰ μάτια του πάνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχε τους ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

Ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ μάτια του, ἀνοίγεται ἕνα ἀπέραντο κοίλωμα. Μιὰ τεράστια σπηλιά. Μιὰ σπηλιά ὅμως ποὺ δὲν εἶναι φυσικὴ, ἀλλὰ φτιαχτή! Φαίνονται καθαρά τὰ σκαψίματα, ποὺ ἔχουν κάνει τὰ πελώρια χέρια τῶν Ἄμπουχάν!

Οἱ τρεῖς γίγαντες εἶναι μέσα καὶ δουλεύουν γοργὰ γύρω ἀπὸ μιὰ τεράστια βολίδα, ἕνα εἶδος πλανητόπλοιου, πολὺ πρὸ μεγάλου ἀπὸ ἕνα ὑπερωκέανειο!

Εἶναι ἡ βολίδα, ποὺ τοὺς εἶχε μεταφέρει στὴ Γῆ ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια! Τὴν ἐπιδιορθώνουν, σκοπεύοντας νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν πλανήτη αὐτό, ποὺ τόσο ἄσχημα τοὺς εἶχε ὑποδεχθῆ με τοὺς Ὑπερανθρώπους.

Ὁ Κοντοστούπης μένει μαρμαρωμένος στὴ θέσι του, τρέμοντας ὀλόκληρος καὶ δαγκώνοντας τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴ βάλῃ τὰ κλάματα ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Νὰ πάω πίσω σκιάζομαι, νὰ πάω μπροστὰ φοβάμαι! μουρμουρίζει. Τί... τί νὰ κάνω; Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ γραφτώ... νοσοκόμα; Ἔ, δὲν περάζει! Τουλάχιστον, ἀν πεθάνω, θὰ πάρῃ... σύνταξι; ἢ μανούλα μου!

Ὅταν ὁ νάνος εἶναι τρομαγμένος, δὲν ἐνεργεῖ σὰν κανονικὸς ἄνθρωπος. Παρα-

δείγματος χάριν, ὅταν βρεθῆ μπροστὰ σ' ἕνα θηρίο ἀντὶ νὰ φύγῃ μπορεῖ νὰ πάῃ ὀλόγισα νὰ πέσῃ στὸ στόμα του!

Τὸ ἴδιο παθαίνει καὶ τώρα! Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ οἱ Ἄμπουχάν εἶναι ἀπησχολημένοι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς βολίδας, ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται καὶ με μιὰ βουτιά χώνεται μέσα στὴ βολίδα ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παραθυράκι!

Εἶναι σὰν νὰ μπῆκε μέσα σ' ἕνα πελώριο μέγαρο, με τεράστιες αἴθουσες, μηχανὲς καὶ πολλὰ διαμερίσματα, ποὺ ἔχουν ὅλα τοὺς πανύψηλοι ταβάνια.

Ὁ νάνος χώνεται σὲ μιὰ γωνιά, πίσω ἀπὸ μιὰ μηχανή, κάθεται χάμω καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ τὴ μοίρα του.

— Τί συμφορὰ εἶναι αὕτη; μουρμουρίζει. Γιατί νὰ μπῶ ἐδῶ μέσα; Ἄν με ἀνακαλύψουν οἱ Ἄμπουχάν θὰ με φάνε τηγανητό! Γιατί δὲν ἔφυγα; Γιατί δὲ γύρῃσα πίσω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους; Ὄχι ἡ καρδούλα μου!

Καὶ λιποθυμᾷ.

Ὅταν ἀνοίγει ἀργότερα τὰ μάτια του, ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατεῖ γύρω. Οἱ Ἄμπουχάν ἔχουν τελειώσει τὴν ἐπισκευὴ τῆς βολίδας τους!

Παραξενεμένος, ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται καὶ πηγαίνει νὰ κυττάξῃ ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Βλέπει κάτι ποὺ κάνει τὸ στόμα του ν' ἀνοίξῃ μιὰ σπιθαμή.

Οί Ἄμπουχάν ἀνοίγουν μιὰ τεράστια τρύπα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μιὰ ὑπόνομο, πού ἔχει τουλάχιστον διακόσια μέτρα πλάτος καί πού φτάνει ἀπό τῆ σπηλιά, ὅπου βρίσκεται ἡ βολίδα, ὡς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἡ ὑπόνομος εἶναι ἔτοιμη.

Ἐνα λεπτό ἀργότερα, οἱ τρεῖς Ἄμπουχάν μπαίνουν στὴ βολίδα, κλείνουν τὴν πόρτα καὶ ὅλα τὰ παράθυρα, κάθονται σὲ πελώρια καθίσματα στὴν καμπίνα διακυβερνήσεως καὶ βάζουν σὲ λειτουργία τὴ μηχανὴ τοῦ σκάφους.

Ἡ βολίδα ξεκινάει. Σηκώνει ἀργὰ τὴν πλώρη τῆς πρὸς τὰ πάνω καί, ξαφνικά, ἀναπτύσσει ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἀνεβαίνοντας μέσα στὴν ὑπόνομο.

Ὁ Κοντοστούπης κουτροβαλάει, χτυπάει μὲ τὸ κεφάλι πάνω σ' ἕνα μετάλλωο τοῖχο καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

Στὴ Σελήνη

ΗΞΕΟΔΟΣ τῆς βολίδος ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ἡ ἐξαφάνισί της μέσα στὸν οὐρανὸ γίνεται τόσο ἀστραπιαία, ὥστε δὲ γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους. Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, στὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγήκε ἡ βολίδα, δὲν βρίσκεται κανένας ἀπὸ τοὺς ἥρωες τοῦ Καλοῦ!

Ἔτσι οἱ προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος ἐξακολουθοῦν

νὰ περιπολοῦν πάνω ἀπὸ τὴ Νότια Ἀμερικὴ, περιμένοντας νὰ βγουν οἱ κολοσσοὶ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ οἱ Ἄμπουχάν, μὲ τὸ πλανητόπλοιο τους καὶ μὲ τὸν λαθρεπιβάτη Κοντοστούπη, ταξιδεύουν μέσα στὸ διάστημα!

Ἡ βολίδα βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς καὶ συνεχίζει τὸ πέταγμα τῆς πρὸς τὴν Σελήνη, ὅπου προσγειώνεται λίγα λεπτά ἀργότερα.

Οἱ τρεῖς Ἄμπουχάν βγαίνουν ἔξω.

Μιλοῦν μεταξὺ τους στὴ γλῶσσα τους:

— Ἐδῶ εἶναι πολὺ ὠραία!, λέει ὁ ἕνας. Θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ, θὰ δημιουργήσουμε μιὰ βάσι μὲ τὴν ἡσυχία μας, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς κι' ἔπειτα θὰ ἐκδικηθοῦμε ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων καταστρέφοντας τὴ Γῆ! Ἐνα μόνο ἐλάττωμα ἔχει ἡ Σελήνη. Δὲν ὑπάρχει ἀέρας ἐδῶ! Ὁ ὀργανισμὸς μας εἶναι φτιαγμένος ἔτσι ὥστε νὰ ἀντέχῃ χωρὶς ἀέρα γιὰ πολλὰς μέρες! Στὸ τέλος ὅμως θὰ πεθάνουμε ἀπὸ ἀσφυξία!

— Δὲ θὰ συμβῆ τίποτα τέτοιο! λέει ἕνας ἄλος. Στὸ μεταξὺ θὰ ἔχουμε χτίσι: θόλους ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία καὶ θὰ ἔχουμε κατασκευάσει μιὰ συσκευὴ πού θὰ παράγῃ ὀξυγόνο, ἀπὸ τὰ βράχια τῆς Σελήνης. Μέσα στὴ βολίδα μας ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, ἀφθονὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα καὶ ἀνταλλακτικὰ

έξαρτημάτων μηχανών!

— Ναι!, λέει ο τρίτος. "Όλα θα πάνε καλά! "Ένα μόνο πρέπει να προσέξουμε! Πρὸς τὰ δυτικά υπάρχουν ἕνα - δύο ἠφαίστεια πού βρίσκονται σὲ ἐνέργεια. Πρέπει νὰ ἀποφύγουμε τὴν περιοχὴ αὐτὴ ὅσο μπορούμε, διαφορετικὰ θὰ πάθουμε κομμικὰ φοβερὴ καταστροφὴ! Ξέρουμε ὅτι τὸ σῶμα μας δὲν ἀντέχει στὶς ὑψηλὲς θερμοκρασίες!....

— Σύμφωνα!, λέει ὁ πρῶτος. "Ἄς ἀρχίσουμε λοιπὸν τὴ δουλειά!

Γυρίζουν πίσω στὸ πλανητόπλοιο, βγάζουν μερικὲς μηχανές, τὶς τοποθετοῦν ἔξω καὶ ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν, ρίχνοντας μέσα τους κομμάτια ἀπὸ βράχους....

Μέσα στὴ βολίδα, ὁ Κοντσετούπης συνέρχεται. Ἄνοιγει τὰ μάτια του, κυττάζει γύρω καὶ βλέποντας τὸ πλανητόπλοιο ἄδειο, πετάγεται ὀρθῶς μὲ τὸ ἠθικὸ ἀναπερωμένο.

— "Ἐφυγαν!, γουλλίζει ἄγρια! Οἱ θρασύδειλοι! "Ἐφυγαν πρὶν προλάβω νὰ τοὺς ἀρπάξω στὰ χέρια μου καὶ τοὺς δώσω ἕνα καλὸ μάθημα! Εἶναι τυχεροί!

Πλησιάζει σ' ἕνα παράθυρο μουρμουρίζοντας:

— "Ἄν ὅμως καμμιά φορὰ ἀρπάξω κανέναν ἀπ' τοὺς ἀπὸ τὸ γυακὰ, θὰ τόν.. τόν.. τόν... ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

"Ἐξω, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ βολίδα, βλέπει τοὺς

τρὶς κολοσσούς!

Οἱ Ἄμπουχαν ρίχνουν τρεῖς μέσα στὶς μηχανές τους πού ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά γυρίζουν ἕνα πυκνότερο ὑγρὸ! Οἱ Ἄμπουχαν παίρνουν τὸ ὑγρὸ αὐτὸ καὶ φτιάχνουν μεγάλα τοῦβλα, πού πήζουν ἀμέσως καὶ γίνονται διαφανὴ σὰν κρυστάλλινα!

Μὲ τὰ τοῦβλα αὐτά, χτίζουν ἕνα πολὺ μεγάλο κυκλικὸ κτίριο, πού ἡ διάμετρος του ξεπερνᾷ τὰ τριακόσια μέτρα!

— "Ἄγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει κατατρομαγμένος ὁ νάνος. Δὲ θέλεις νὰ μὲ κάνουν... τοῦβλο καὶ μένα; Καὶ βέβαια θὰ μὲ κάνουν τοῦβλο! Θυμάμαι, ὅταν ἤμουν μαθητὴς, πού μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο ὁ δάσκαλος: «Ἐσὺ, ὅταν θὰ μεγαλώσης, θὰ γίνης τοῦβλο!» Καὶ νὰ τώρα πού τὰ λόγια του βγήκαν ἀληθινά! Θὰ γίνω τοῦβλο! "Ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Τὰ μάτια του τώρα πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ἄναγνωρίζει τὸ μέρος ὅπου εἶναι προσγεωμένο τὸ πλανητόπλοιο.

Βρίσκεται στὴ Σελήνη, στὸ δορυφόρο τῆς Γῆς! Στὴ Σελήνη πού δὲν ἔχει ἀέρα, δὲν ἔχει νερό, δὲν ἔχει φαγητό!

Εἶναι καταδικασμένος νὰ μείνη κλεισμένος μέσα στὸ πλανητόπλοιο, ὥσπου νὰ σωθῆ ὁ ἀέρας καὶ νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία ἢ ὥσπου νὰ τὸν

ἀνακαλύψουν οἱ Ἄμπουχάν
καὶ νὰ τὸν κάνουν... τοῦδλο!

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια
μου, προκειμένου νὰ πεθαινω
ἀπὸ ἀσφυξία, προτιμῶ νὰ
γίνω τοῦδλο! Ἔτσι, τουλάχισ-
στον, θὰ ὑπάρχω καὶ θά...

Ἄσσοσ πιλότοσ

ΣΩΠΑΙΝΕΙ ξαφνικά καὶ τὸ
πρόσωπό του παίρνει ὄψη τε-
λείας... ἀποβλακώσεωσ. Τὰ
μάτια του εἶναι τώρα καρφω-
μένα στὴν κοιμπίνα διακυβερ-
νήσεωσ, ὅπου ὑπάρχουν ὅλα
τὰ ὄργανα μὲ τὰ ὅποια κυ-
βερνᾶται τὸ πλανητόπλοιο!

Μιά τρελλή σκέψη: περνᾶει
ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Ἄν καταφέρῃ νὰ βάλῃ
μπροστά τὴ μηχανὴ τῆσ βο-
λίδασ καὶ νὰ ἀπογειωθῇ... εἴ-
ναι σωσμένος!

Πῶσ ὅμως;

Τὸ πλανητόπλοιο αὐτὸ
δὲν εἶναι φτιαγμένο σὰν ἐ-
κεῖνα πού ξέρει ὁ Κοντοστού-
πησ. Ἄντι γιὰ μοχλοὺσ καὶ
τιμόνια, ἔχει κουμπιά! Κάτι
τεράστια κουμπιά, πού τὸ
καθένα τουσ εἶναι μεγαλύτερο
ἀπὸ ἓνα... διπλοκάρβελο!

Μὰ εἶναι πού εἶναι χαμέ-
νοσ καὶ ἀποφασίζει: νὰ τὰ
παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Κορώνα -
γράμματα. Ἡ τοῦ βάρουσ
ἢ τοῦ ὕψουσ!

Γονατίζει. Κάνει τὸ σταυ-
ρό του κι' ἐπειτα σηκώνει ψη-
λὰ τὰ χέρια του καὶ κάνει:
μιά προσευχὴ στὸ Θεό.

— Θεούλη μου, λέει κάνε

με νὰ θρῶ τὰ σωστὰ κου-
μπιά, πρὶν οἱ κρεμανταλά-
δεσ αὐτοὶ ἔξω πάρουν εἶδησι
καὶ τρέξουν καὶ μὲ ἀρπάξουν
καὶ μὲ κάνουν... τοῦδλο! Λυ-
πήσου τὴ λεβεντιά μου καὶ
τὰ νιάτα μου!

Σηκώνεται πάλι μ' ἓνα
πήδημα, ἀπογειώνεται καί,
πετώντας μέσα στὸ ἀπέραν-
το πλανητόπλοιο, μπαίνει μέ-
σα στὴν καμπίνα διακυβερ-
νήσεωσ, πού εἶναι διπλάσια
σὲ ὕψοσ καὶ σὲ ἔκταση ἀπὸ
μιά μεγάλη ἐκκλησία!

Ἐκεῖ, ἀκουμπᾶει καὶ τὰ
δυὸ του χέρια πάνω σ' ἓνα
κουμπὶ καὶ πιέζει: μ' ὅλη του
τὴ δύναμη.

Ἐνα ὑπόκωφο μουγγρητό
βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάχνα
τῆσ βολίδασ!

Ἡ μηχανὴ τοῦ πλανητό-
πλοιοῦ ἀρχίσε νὰ λειτουργῇ!

Ὁ Κοντοστούπησ ἐνθου-
σιασμένος, παίρνει φάρα, ρί-
χνεται: πάνω σ' ἓνα ἄλλο
κουμπὶ κοντὰ στὸ πρῶτο καὶ
τὸ πιέζει μὲ δύναμη.

Τὸ πλανητόπλοιο συγκλο-
νίζεται: ἀπότομα, σὰν ἄλογο
πού τοῦ ἔδωσαν ξαφνικά μιά
κομμουσιά.

Κάνει μιά στροφὴ γύρω ἀ-
πὸ τὸν ἑαυτό του, κινεῖται
πρὸσ τὰ πίσω, κινεῖται πρὸσ
τὰ ἐμπρός κι' ἔπειτα μ' ἓνα
ἀπότομο σκίρτημα ἀνυψώνε-
ται: στροφυρίζοντας περι-
στρεφικά!

Οἱ Ἄμπουχάν, πού δὲν
πρόλαβαν νὰ ἐπέμβουν, μέ-
νουν κάτω μὲ τὰ στόματά
τουσ ὀρθάνοιχτα, σαστισμέ-

νοι, αποβλακωμένοι, μην μπορώντας να εξηγήσουν πώς το πλανητόπλοιο τους είχε έτσι ξαφνικά απογειωθεί μόνο του, σαν κάτι ζωντανό!

"Επειτα αρχίζουν να τρέχουν δώθε κειθε, σαν τρελλοί χερσονομώντας και ούρλι:άζοντας και κάνοντας τεράστια πηδήματα στον αέρα.

Μα το πλανητόπλοιο έχει ανυψωθεί πια άρκετά και άπο μακρύνεται όλο και πιο πολύ, στριφογυρίζοντας πάντα γύρω από τον εαυτό του!

Ο Κοντοστούπης είναι όλο χαρά και όλο τρομάρα!

Χαίρεται που ξέφυγε από τους Άμπουχάν κι' από τη Σελήνη. Μα τρόμος τον πλημμυρίζει, γιατί καταλαβαίνει ότι δεν θα μπορέσει να οδηγήσει το πλανητόπλοιο πίσω στη Γη!

Πέζει ένα άλλο κουμπί! Το πλανητόπλοιο παύει να στριφογυρίζει, μένει για μερικές στιγμές ακίνητο κι' έπειτα αρχίζει να κάνει τουμπες, έκσφενδονίζοντας το νάνο στην άλλη άκρη του έσω-τερικού του.

Ο Κοντοστούπης βάζει τα κλάμσα!

— Ωγούουουου! Είμαι χαμένος! Δεν είναι τούβλο, μα θα γίνει όπωσδήποτε... χτυπητό αυγό εδω μέσα! "Ωχ! Η μεσούλα μου! Τα ποδαράκια μου! Το κεφαλάκι μου! Μαμάασα!

Καταβάλλοντας άπεγνωσμένες προσπάθειες, ο νάνος καταφέρνει να πλησιάσει πάλι

στα κουμπιά και να πιέσει ένα άλλο.

Τώρα ή βολίδα δεν στριφογυρίζει πια. Διαγράφει κύκλους μέσα στο κενό διάστημα, ενώ συγχρόνως το σκάφος της γέρνει πότε προς τη μία και πότε προς την άλλη μεριά, σαν κούνια μωρού!

Άμέσως, ο Κοντοστούπης ... ξαπλώνει χάρω και κλείνει τα μάτια του.

— Τί ώραία!, μουρμουρίζει. Σαν να είμαι σε μια κούνια! "Άς τὸ τό... τό....

Και αρχίζει να.. ροχαλίζει πέφτοντας σ' ένα βαθύ ύπνο....

Ἐπιστροφή
στη Γη

ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ Ἄμερική, οἱ Ἑπεράνθρωποι ἔχουν τώρα ἀνακαλύψει τὴν τεράστια τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποία βγήκε ἡ βολίδα τῶν Ἄμπουχάν. Καταλαβαίνουν τί περίπου ἔχει συμβῆ.

— Ἀπὸ ἐδῶ ἔφυγαν!, λέει ὁ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο. Ἡ τρύπα ὁμως εἶναι πολὺ μεγάλη! Γιατί; Μήπως...

— Πατέρα!, φωνάζει ὁ Ἑπερέλληνας. Κύτταξε ἐκεῖ!

Κυττάζουν ὅλοι πρὸς τὸ μέρος πρὸ δείχνει τὸ Παιδί - Θαύμα. Βλέπουν ἕνα καταπληκτικὰ μεγάλο πλανητόπλοιο νὰ μπαίνει στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, διαγράφοντας μεγάλους κύκλους καὶ λικνιζόμενο ἀπὸ τὴν μιά κι'

ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

Φαίνεται σὰν νὰ ἔχη πάθη κάποια βλάβη!

— Χαμηλώνει πρὸς τὸ ἔδαφος, λέει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, καὶ φαίνεται: ἀκυβέρνητο! Μήπως εἶναι καιμιά παγίδα αὐτό; Μήπως...

— Θὰ ἐξακριβώσουμε τί εἶναι!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐμπρός, παιδιά! Ἀπογειώνονται: κι' οἱ πέντε, σὰν ἓνα κοπάδι: μεγάλα πουλιά, καὶ πετοῦν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ πλανητόπλοιο.

Ὅταν φτάνουν κοντά του διαγράφουν μερικὸς κύκλους γύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθῶν ἂν εἶναι ἀκυβέρνητο κι' ἔπειτα ὀρμούν καὶ μπαίνουν μέσα σπάζοντας ἓνα παράθυρο.

Τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ πλανητόπλοιο εἶναι ἔρημο.

Μόνο, στὸ πάτωμα, ξαπλωμένος φορδεῖα - πλατεῖα, κομμάτια ροχαλίζοντας ὁ Κοντοστούπης!

Τὸν ἀρπάζουν καὶ βγαίνουν γοργὰ ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο, γιὰ αὐτὸ ἀρχίζει τώρα νὰ πέφτη με ὀρμη πρὸς τὴ γῆ, πρὸς τὸν Ἀτλαντικό ὠκεανό, πού εἶναι: ἀπλωμένος κάτω!

Οἱ ἡρώες μας τὸ παρακολουθοῦν με τὰ μάτια.

Τὸ βλέπουν νὰ πέφτη ὅλο καὶ πιὸ γοργὰ καὶ στὸ τέλος νὰ χώνεται: μέσα στὰ νερά τοῦ Ἀτλαντικού.

Ὁ Κοντοστούπης, τσακισμένος ἀπὸ τὶς συγκινήσεις κι' ἀπὸ τὴν... πάλη του με

τὰ κουμπιά - διπλοκάρβελα, δὲν ἔννοει νὰ ξυπνήσῃ, ὅσο κι' ἂν τὸν τραντάζουν οἱ φίλοι του.

— Ἄς γυρίσουμε στὸ σπιτί!, λέει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐκεῖ θὰ κάνω τὸν Κοντοστούπη νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ πῶς δρέθηκε μέσα σ' ἓνα πλανητόπλοιο πού ἦρθε ἀκυβέρνητο ἀπὸ τὸ διάστημα!...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Κοντοστούπης, καθισμένος στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρωπων, στὴ Νέα Ὑόρκη, πίνει δροσιστικὲς λεμονάδες καὶ διηγείται στοὺς φίλους του τὴν καταπληκτικὴ περιπέτεῖά του.

— Ἔτσι, πού λέτε, μουρμουρίζει στὸ τέλος, ἀποφάσισα νὰ μὴν τοὺς ἐπιτεθῶ! «Δόσε τόπο στὴν ὀργή, Κοντοστούπη!» εἶπε μέσα μου. Καὶ ἔφυγα!...

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλχίνας πού παρακολουθεῖ με ἀγωνία τὴν ἀφήγησί του, μορφάζει ἀπὸ τὸ θαυμασμό, ζαρώνει καὶ μοιάζει με μεγάλη πράσινη... πιπεριά, πού τὴν πάτησε ἄνθρωπος!

— Κοντοστούπη μου!, λέει με ἔκστασι ἢ πράσινη μα γείρισα. Ὠραῖε μου ἱππότη! Ἡρώα τῶν ἡρώων! Παλληκάρια τῶν παλληκαριῶν! Θαυμαστὲ τῶν θαυμαστῶν! Ὠραῖε τῶν...

— Φτάνει, φτάνει!, τὴν διακόπτει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἄς λείπουν τὰ πολλὰ λόγια! Ἐχομε δουλειά! Θά...

‘Ο Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος.

— Για να σου πώ, ‘Υπεράνθρωπε!, γρυλλίζει άγρια ‘Ανζηλεύς, να κλείσης τ’ αυτιά σου για να μην άκούς! Λέγε, ‘Ελχινα μου! Πές μου μερικά επίθετα άκόμα! ‘Υμνησε την άνδρεία μου και τη λεβεντιά μου! Κάνε τους να ζηλέψουν!

Οί ‘Υπεράνθρωποι βάζουν τὰ γέλια. ‘Επειτα, ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Πρέπει να φύγουμε άμέσως για τη Σελήνη! ‘Εκεί θα έπιτεθούμε έναντίον των κο-

Και ό νάνος εξακοντίζει ένα συντριβάνι νερού στα μάτια του κολοσσού!

λοσσών, θα καταστρέψουμε τις μηχανές τους και τὸ κτίριό τους κι’ έπειτα θα προσπαθήσουμε να τους ρίξουμε μέσα σ’ έναν κρατήρα και να εξαπολύσουμε έναντίον τους μιὰ άτομική βόμβα ύδρογόνου.

‘Ο γάμος του Κεραυνού

ΛΙΓΗ ώρα άργότερα, οί ήρώές μας ξεκινούν για τη Σελήνη, χωρίς τόν Κοντοστούπη όμως. ‘Ο νάνος έδήλωσε ότι: δε θέλει να πάη μαζί τους για να μην παρασυρθῆ και... χτυπήση κανένα γίγαντα!

Τὸ πλανητόπλοιο των ‘Υπεράνθρώπων διασχίζει γοργά τὸ διάστημα που χωρίζει τὴ Γῆ από τὴ Σελήνη και φτάνει εκεί σε λίγα λεπτά.

Προσγειώνεται μακριά από τους ‘Αμπουχάν, που έχουν αρχίσει πάλι τὴν κατασκευή του θόλου τους, και έφορμούν έναντίον τους αίφινδιστικά και με προετοιμασμένο σχέδιο. ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός, ό ‘Υπερέλληνας, και ή ‘Αστραπή τους σφυροκοπούν με μανία στο κορμί, ενώ ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εξακοντίζει έναντίον των ματιών τους τὴν έκτυφλωτική λάμψη του πιστολιού του.

Κάθε τόσο, ένας από τους ‘Αμπουχάν σωριάζεται χάρω, χτυπημένος στο τρωτό του σημείο, τόν καρπό του χεριού, για να σηκωθῆ πάλι: σε λίγο!

Οί κολοσσοί υποχωρούν

Κατάρθωσαν να ρίξουν τους 'Αμπουχάν μέσα σ' ένα κρατήρα ήφαιστείου, όπου θα μείνουν θαμμένοι για πάντα!

μπροστά στη συνδυασμένη επίθεσι των 'Υπερανθρώπων. 'Υποχωρούν στα τυφλά, χωρίς να ξέρουν ότι πλησιάζουν ολοένα στον κρατήρα ενός ήφαιστείου, που βρίσκεται σε λειτουργία.

Φτάνουν στα χείλη του κρατήρα!

Ένα σπρώξιμο ακόμα μερικά χτυπήματα στους καρπούς των χεριών και οι τρεις έγκληματικοί 'Αμπουχάν χάνουν την ισορροπία τους και πέφτουν μέσα στη λάβα, που θράζει κάτω, αφήνοντας τρομαχτικά, σπαραχτικά, ανατριχιαστικά ούρλιαχτά!

Οί 'Υπεράνθρωποι, με την καρδιά σφγμένη από το άπαιστο αυτό θέαμα, επστρέφουν στο πλανητόπλοίο τους και απογειώνονται.

— Πρέπει να τους αποτελειώσουμε, λέει ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο, ρίχνοντας τους με άτομη βόμβα! "Έχουν τόση αντοχή, ώστε μπορεί να βασανίζονται επί αιώνες μέσα στο ήφαιστείο αν δεν τους εξοντώσουμε! Και η έπιθυμία μας δεν είναι να τους βασανίσουμε, αλλά να απαλλάξουμε τον κόσμο από την έγκληματική ύπαρξί τους!

Ωδηγημένο από τον 'Υ-

περέλληνα, τὸ πλανητόπλοιο πετάει πάνω ἀπὸ τὸν κρατήρα. Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ση-μαδεύει με προσοχή καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη ποὺ ἐλευθερώνει τὴ βόμβα!

Ἡ βόμβα πέφτει!

Ταυτόχρονα, τὸ πλανητόπλοιο ἀνυψώνεται με ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἀπομακρυνόμενο γοργὰ ἀπὸ τὴν Σελήνη.

Ἡ βόμβα σκάζει μέσα στὸν κρατήρα τοῦ ἠφανιστείου καὶ ἓνα ὀλόκληρο κομμάτι τῆς Σελήνης, μαζί με τοὺς Ἀμπουχάν πυρακτώνεται κομμορποποιεῖται καὶ ἐξαφανίζεται!

Μὰ ἀκόμα ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητας ἔχει πάψει νὰ ὑπάρχει! Τρεῖς ἀκόμα ἐχθροὶ τοῦ κόσμου ἔχουν ἐξοντωθῆ!...

Στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων, ἔχουν τώρα γλέντι καὶ χαρὰ. Οἱ γάμοι τοῦ Κερανοῦ με τὴ Λάουρα ἔγιναν ἐπιτέλους! Ἐγιναν, χωρὶς νὰ προσκληθῶν ξένοι. Κι' ὅμως ἓνα μεγάλο πλήθος θαυμαστῶν τῶν Ὑπερανθρώπων ἔχει συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ δοῦν τὸ λεβέντη γαμπρὸ καὶ τὴν ὠραία νύφη.

Πολλοὶ ἐπίσημοι, ἐξάλλου, ἔχουν ἔρθει γιὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς νεονύμφους καὶ τοὺς ἄλλους Ὑπερανθρώπους. Στρατηγοί, ὑπουργοί, διανοούμενοι, μεγάλοι ἐπιστήμονες εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ σαλόνι καὶ στὴν τραπεζαρία τοῦ

σπιτιοῦ καὶ τρῶνε καὶ πίνουν εὐθυμα.

Ὁ Κοντοστούπης, ὁ εὐτυχισμένος κουμπάρος, εἶναι στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω. Περιποιεῖται τοὺς ξένους καὶ, πότε-πότε, τραβάει κι' ὁ ἴδιος κανένα ποτηράκι, πότε οὔζο, πότε κονιάκ, πότε οὔϊσκυ, πότε σαμπάνια.

Ἐρχεται στὸ κέφι καὶ ἀρχίζει τὸ χορὸ καὶ τὸ τραγοῦδι καὶ τὶς ἀφηγήσεις... φανταστικῶν κατορθωμάτων του!

— Ἐμένα ποὺ με βλέπετε, λέει σ' ἓνα ὑπουργό, εἶμαι ὁ Κοντοστούπης! Ναι! Ὁ τρανὸς Κοντοστούπης! Τὸ φόβητρο τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου! Ἐμένα ποὺ με βλέπετε...

Καὶ πάει τὸ στόμα του... ραδάνι!

Πότε πότε ὅμως ἀποτραβιέται μελαγχολικὸς σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ σκουπίζει κρυφὰ ἓνα δάκρυ, ποὺ κυλάει ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Θεέ μου! μπουμουρίζεις. Γιατί δὲ μοῦ δίνεις καὶ μένα μιὰ τόσο μεγάλη χαρὰ; Γιατί νὰ μὴν ἀποκτήσω κι' ἐγὼ ἓνα παιδάκι, ἓνα Κοντοστουπάκι; Θὰ εἶναι ὅμοιο με μένα καὶ στὸ κορμί καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὴν... παλληκαριά! Θά...

Σωπαίνει, γιὰτὶ καταλαβαίνει ὅτι λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν πάρουν τὰ κλάματα!

Γυρίζει τρέχοντας κοντὰ στὸ τραπέζι, ἀρπάζει ἓνα μπουκάλι με οὔϊσκυ καὶ τὸ ἀδειάζει με μεγάλες γουλιές γιὰ νὰ πνίξει τὸν πόνο του!

Γίνεται... φέσι στο μεθύσι!
 Δεν ξέρει τί κάνει τώρα.
 Πότε γελάει και πότε κλαίει.
 Πότε χορεύει και πότε μένει
 άσάλευτος. Πότε φλυαρεί και
 πότε μένει βουβός!

Τέλος αποφασίζει να γίνει
 ποιητής.

Σκαρώνει ένα ποίημα προς
 τιμήν των νεονύμφων:

«Ω μεγάλε Κεραυνέ,
 φοβερέ και τρομερέ!

Ω καλή μου Λάουρα,
 πού μοιάζεις με τή.. φρά-
 (ουλα!

Ω μεγάλε Κοντοστούπη,

πουσαι ωραίος σάν... κου-
 (ρούπι»!

Οι καρπαζιές πέφτουν βρο-
 χή στο κεφάλι του γάνου, συ-
 νδευόμενες από σμήνη.. ντο-
 ματών, λεμονοκουπών και
 φρούτων!

Ο Κοντοστούπης υποκλι-
 νεται προς όλες τις κατευθύν-
 σεις.

— Εύχαριστώ!, λέει ενώ
 ζουμι:ά από ντομάτες κυλούν
 στις πρόσωπό του. Εύχαρι-
 στώ! Τιμή μου! Μεγάλη μου
 τιμή!

Και πέφτει άναίσθητος ά-
 πό το μεθύσι»...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Έλληνικό κείμενο υπό ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Άπαγορεύεται ή ανατύπωση. Άποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» σας καθιστά γνωστόν
 ότι :

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑ-
 ΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος ή ανατύπωση του «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφο-
 ρεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Η Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Τερατάνθρωποι ἐκδικούνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαύρος Θεὸς θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφορμούν.
- 12) Τὸ Τραῖνο τῶν Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα.
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπὴ, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὀκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπὴ ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἔρπετων.
- 25) Σατοῦρ, ὁ Μαύρος Ὑπερανθρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπερανθρώπος ἐναντίον Ὑπερανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κλυταύρων
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὀρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάρου τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἄφρατος Ἄνθρωπος.
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαύροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλλήνα.
- 43) Ὁ Ἐλ Γκρέκο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐλ Γκρέκο.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος
- 54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυτὸ καὶ Γολιάθ
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου
- 57) Σεζάμ, ὁ Ἄφρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ
- 60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα
- 63) Ὁ Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιτρέφει.
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτὴς
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξόκοσμοι συντρίβονται.
- 68) Ὁ Ἄυλος.
- 69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς
- 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ.
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ Ὑπερανθρώποι κινδυνεύουν
- 75) Ἡ Λαθὴ ποῦ τσακίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ Σπαθιά τοῦ Χαλαροῦ.
- 78) Τὸ Καλὸ θριαμβεύει!
- 79) Ἐφιάλης τὸ ὄν μετὰ τὰ Χίλια Μάτια.
- 80) Ἰπτάμενοι Δίσκοι.
- 81) Ντέτεκτιβ τῶν Οὐρανῶν.
- 82) Τὸ Ἄστρο τῆς Φωτίας.
- 83) Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ.
- 84) Ἡ Φριχτὴ Μεταμόρφωσις.
- 85) Ἡ Νάρκη τοῦ Θανάτου.
- 86) Οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρός.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Ἐπιτέλους ἐκυκλοφόρησε

Τὸ μεγαλύτερο καὶ πλουσιώτερο εἰκονογραφημένο παι-
δικὸ περιοδικὸ τῶν Βαλκανίων,

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

■ Ἕνας θησαυρὸς ἀπὸ 200 πολύχρωμες εἰκόνες, ἀπὸ
ἀναγνώσματα, ἀπὸ μυθιστορήματα, διηγήματα, παιχνίδια,
εὐθυμοὺς τύπους, γελοιογραφίες καὶ ἄλλα!

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Τρέξε νὰ ἀγοράσης

ἂν προλάβης καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξαντληθῆ!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρωος, 'Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, Ταρζάν, Βέλους, Τζόε Ντίκ, Βιβλία του Μέλλοντος, Φθηνά βιβλία Μεγάλων συγγραφέων, Μπουρλοτιέρη, κ.λ.π., μπορούν να τα ζητήσουν από τα γραφεία μας, Λέκκα 22 (Πλατ. Συντάγματος), και από τα ακόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος και τοῦ ἔξωτερικου:

ΑΘΗΝΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Γ. Μπεβεράτου, ὁδὸς Τενέδου 32, πλησίον Φωκ. Νέγρη, Κυψέλη.

Βιβλιοχαρτοπωλείον Μιχαήλ Ραυτοπούλου, ὁδὸς Βουλιαγμένης 160, Δάφνη.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Αθαν. Τουφεξή, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου, γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον Ἄνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον Ι. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον Ἄθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον Ι. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λευκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ZENO, ὁδὸς Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς 2, καὶ βιβλιοπωλείον ΑΤΕΝΕ, ὁδὸς "Ιδερσολτ ἀριθ. 261, Βορειοδυτικὸς τομεὺς 1.

ΣΙΔΝΕ-Υ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιάγκ.

ΑΔΕΛΑ·Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιάγκ.

≡| 89 |≡

ΕΝΑ ΣΩΣΤΟ ΥΠΕΡΤΕΥΧΟΣ

Το τεύχος 89 που κυκλοφορεί την ερχόμενη εβδομάδα
μέ τον τίτλο:

ΣΙΜΟΥΝ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Θά είναι κάτι πρωτοφανές για τον παιδόκοσμο τής 'Ελλάδος. Στο τεύχος αυτό:

Κάνει την εμφάνισί του ο Σιμούν, το 'Υπεραγόρι, ο Γυιός του Κεραυνού και τής Λάουρας!

ΣΙΜΟΥΝ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Ο νέος καταπληκτικός ήρωας του Καλού, το ΥΠΕΡΑΓΟΡΙ, που θά κάνει τις καρδιές τών παιδιών όλου του κόσμου νά χτυπήσουν από θαυμασμό!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

"Έτος 2ον — Τόμος 11ος — Άριθ. τεύχους 88 — Δρχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σύμωρη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηθασιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σύμωρη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

"Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

ΤΕΛΟΣ